

ميلاد فرخنده امام زمان(ع) در سال 255 هجري قمری

امام زمان(ع)، دوازدهمین و آخرین پیشوا و امام معصوم(ع) است که پس از رحلت پیامبر اکرم(ص) به مقام منیع امامت نایل آمد...

امام زمان(ع)، دوازدهمین و آخرین پیشوا و امام معصوم(ع) است که پس از رحلت پیامبر اکرم(ص) به مقام منیع امامت نایل آمد.

نامش محمد و کنیه اش ابوالقاسم، که هم نام و هم کنیه پیامبر اسلام(ص) می باشد. گفته شد که در ایام غیبت آن حضرت، نام بردن وی به نام و کنیه اش جایز نیست، تا آن گاه که خداوند منان قیامت را آشکار و حکومتش را برقرار کند.

لقب های آن حضرت عبارتند از: مهدی، منتظر، حجت، صاحب، صاحب الامر، صاحب الزمان، قائم، قائم آل محمد، خاتم الاوصیاء، خلف الصالح، منتقم و نایب.

لقب های دیگری نیز برای آن حضرت در منابع اسلامی بیان گردیده است.

شیعیان در دوران غیبت صغری، از وی به "ناحیه مقدسه" یاد می نمودند.

پدرش امام حسن عسکری(ع)، امام یازدهم شیعیان و مادرش نرجس می باشد.

برای مادرش نام های دیگری چون صیقل، ریحانه، سوسن، حکیمه و ملیکه نیز گفته شده است.

مادرش ملیکه دختر یثوعای فرزند قیصر روم بود، که معجزه آسا در جنگ میان مسلمانان و رومیان، اسیر مسلمانان گردید و یک راست در بغداد فرود آمد و از سوی فرستاده امام علی النقی(ع)، امام دهم شیعیان خریداری گردید و در اختیار خواهرش حضرت حکیمه خاتون دختر امام جواد(ع) قرار گرفت و در اندک مدتی با احکام و معارف دینی و آموزه های مکتب اهل بیت(ع) آشنا گردید و به یک بانوی شایسته و صالحه تبدیل شد و لیاقت همسری امام حسن عسکری(ع) را پیدا کرد و به ازدواج آن حضرت در آمد.

محل تولد امام زمان(ع) در شهر سامرا، که در آن زمان "سرّمن رای" می گفتند و در خانه امام حسن عسکری(ع) به صورت نهان واقع گردید.

درباره تاریخ تولدش، اتفاق چندانی میان مورخان و سیره نگاران نیست. برخی پانزدهم شعبان، برخی هشتم شعبان و برخی بیست و سوم ماه رمضان را ذکر کرده اند و هم چنین برخی سال 255، برخی سال 256 و برخی دیگر 258 قمری را سال ولادت آن حضرت دانسته اند.

ولیکن مشهور و معروف میان شیعیان آن است، که آن حضرت در پانزدهم شعبان سال 255 قمری دیده به جهان گشود و عالم هستی را با انوار تابناک خویش جلوه گر ساخت.

بدین جهت شیعیان، روز پانزدهم شعبان را روز عید رسمی اعلان نموده و در آن روز به شکرانه نعمت بزرگ الهی به جشن و شادمانی می پردازند و خود را برای ظهور آن حضرت آماده می کنند.

امام زمان(ع) از آغاز تولد خجسته خویش، به امر و مشیت الهی در پس پرده غیبت قرار گرفت و جز پدر گرامی اش امام حسن عسکری(ع) و مادرش نرجس و عمه پدرش حکیمه خاتون و برخی از خواص و نزدیکان، نمی توانستند به طور آزاد و دلخواه وی را دیدار و زیارت کنند. زیرا خلفای عباسی و عاملان و حاکمان ستم پیشه آنان، وجود شریف آن حضرت را مانع ستمگری و ترک تازی های خویش می دیدند و فرعون وار در صدد یافتن مهدی موعود و کشتن وی برمی آمدند و این شیوه ستمگرانه در طول تاریخ برقرار بود و در آینده نیز استمرار خواهد یافت، تا آن هنگامی که خداوند متعال، اراده اش بر این تعلق گیرد که آن حضرت آشکار شود و قیام سراسری خویش را آغاز و حکومت واحد جهانی را برقرار کند.

غیبت امام زمان(ع) در دو مرحله صورت گرفت، که به غیبت صغری و غیبت کبری معروف گردید.

غیبت صغری آن حضرت از زمان ولادتش در نیمه شعبان سال 255 تا سال 329 قمری، به هنگام وفات چهارمین وکیل آن حضرت، به مدت 74 سال و غیبت کبری وی از سال 329 تاکنون ادامه یافته است و هم چنان ادامه پیدا می کند تا زمان ظهور آن حضرت.

امام زمان(ع) از هشتم ربیع الاول سال 260 قمری، به هنگام شهادت پدر ارجمندش امام حسن عسکری(ع)، به مقام امامت و جانشینی پدر نایل آمد. وی آخرین امام معصوم است و امامتش هم چنان ادامه دارد.

درباره شخصیت، منقبت و ظهور و قیام آن حضرت و تشکیل حکومت واحد جهانی احادیث و روایات فراوانی به صورت متواتر وارد گردید و در این جا تنها به نقل یک حدیث نبوی، جهت تیمن و تبرک به نام شریف آن حضرت، بسنده می کنیم.

قال رسول الله(ص): لو لم یبق من الدنیا الاّ یوم واحد، لطوّل الله ذلك الیوم حتّی بیعث فیهِ رجلاً من ولدی، یواطی اسمهُ اسمی، یملاها عدلاً و قسطاً، کما ملئت ظلماً و جوراً.